

Lopulta Midas väsyi, sillä hän ei ollut tottunut moisiin rasituksiin. Hänen puolenpäivän ateriansa aika lähestyi ja hän istuutui kultaiseen tuoliin kultapöydän ääreen. Palvelija toi hänelle hedelmiä ja laski ne hänen eteensä, ja kun Midas kosketti lautasta jolla ne olivat, lautanen muuttui kullaksi. Hän nauroi onnellisena. Sitten hän nosti rypäletertun ja tyrmistyi, sillä rypäleet eivät enää olleetkaan rypäleitä: ne olivat pieniä kultapalloja, houkuttelevia ja ruokahalua herättävän näköisiä, mutta mahdottomia syötäviksi. Hän viskasi ne luotaan ja käski tuoda lihaa, mutta taas kävi samoin. Vihaisena hän työnsi vieressään seisovan tarjoilijan syrjään. Samassa palvelijan paikalla oli kultainen veistos, jolla oli tuijottavat silmät.

Midas syöksyi pois huoneesta palatsin keittiöiden läpi varastuhuoneisiin, missä ruokatarvareita säilytettiin. Hän kosketti jyväsäkkiä, ja siinä samassa se muuttui kullaksi. Hän kulki pitkin varaston ruokkuhylyjä ja kosketti jokaista, ja nekin muuttuivat kullaksi. Epätoivoissaan kuningas heittäytyi lattialle itkemään, kun satyryn lahjan todellinen merkitys alkoi selvitä hänelle.

Päivät kulkivat ja hänen epätoivonsa ja nälkänsä vain lisääntyivät. Kun hän syleili lapsiaan, nämä muuttuivat heti paikalla kultaveistoksiksi. Hänen silmistään valuvat kyneleetkin putoilivat raskaasti kultalattialle. Lopulta hän kysyi neuvoa oraakkelilta, ja tämän sanat antoivat hänelle toivoa.

”Mene heti Paktolosjoen rannalle”, oraakkeli sanoi hänelle, ”ja ui sen vedessä. Silloin vapaudut kullan kirouksesta. Toivottavasti olet oppinut läksysi.”

Midas teki oraakkelin neuvon mukaan. Kirous poistui ja jokiuoman hiekassa kimalteli siitä lähtien hänestä varissutta kultaa.

Kuningas Midas ei kuitenkaan juuri järkiintynyt kokemuksestaan – vaikka menettikin mieltymyksensä kultaan. Typeryydessään hän suostui toimimaan tuomarina jumalten välisessä kilpailussa.

Apollon oli jo julistettu soittajista suurimmaksi, mutta Pan haastoi vuorostaan Apollonin kilpailuun. Kumpikin jumala soittaisi vuorollaan ja Midas päättäisi kumpi olisi voittaja.

Apollon soitti ensin lyyraansa, jonka kirkkaiden sävelten kaikuessa metsän linnutkin olivat vaiti tunnustaen soittajan etevämmäkseen. Sitten Pan kohotti huulilleen valittavan huilunsa ja soitti murheellisia, salaperäisiä ja

epäsointuisia säveliä, jotka saivat oravatkin pakenemaan puiden kätköihin. Nyt Midas jo tiesi, että hävisipä kilpailun jumalista kumpi tahansa, hävinnyt rankkaisi tuomaria eikä suinkaan voittajaa. Silti Panin soitto kuulosti hänen korvissaan paremmalta, ja niin hän ojensi laakeriseppelen Panille.

Apollon polki raivoissaan jalkaa. ”Jos miehellä on sellainen arvostelukyky kuin sinulla, hänellä pitää olla vastaavanlaiset korvatkin. Pidä nämä. Aasinkorvat sinä juuri tarvitsetkin.”

Koettaessaan päättään Midas havaitsi kauhuissaan, että hänellä oli pitkät, suippokärkiset karvaiset korvat. Hän peitti ne nopeasti viitalaan ja luikki vaivihkaa takaisin palatsiinsa.

Pitkät karvaiset korvat eivät suinkaan suoneet kuninkaalle arvokkuutta, ja Midas tiesi joutuvansa pilailun kohteeksi. Hän yritti käyttää suurinta vaatekomerossaan olevaa hattua, jonka sisälle korvat sidottiin. Myöhemmin hän kuitenkin joutuisi valtiollisissa tilaisuuksissa pitämään kruunua. Hän ei oikein voinut käyttää hattua vuoteessaan. Kun palvelijat aamulla tulisivat herättämään hänet, he huomaisivat korvat ja nauraisivat hänelle hänen selkänsä takana. Niin Midas kielsi palvelijoita tulemasta hänen huoneeseensa ja piilotteli korviaan parhaansa mukaan siihen saakka kunnes hänen hiuksensa olivat kasvaneet pitkiksi ja tuuheiksi. Lopulta korvia ei enää näkynyt. Kuningas muistutti kuitenkin vuorten villiä miestä ja hänen hiuksiaan oli niin vaikea käsitellä, että hänen oli kutsuttava paikalle kuninkaallinen parturi.

Parturi leikkasi ja kampasi hiukset ja teki jakauksen, ja pian hän tietysti näki korvatkin. Hän ei sanonut kuninkaalle mitään, mutta hänen oli ylivoimaista pitää omana tietonaan kuningasta koskeva salaisuus.

Vihdoin parturi teki päätöksen ja meni joenrantaan, missä Midas oli peseytynyt eroon kullasta. Maa oli hiekkaista ja parturi polvistui ja kaivoi siihen kuopan. Kuoppaan hän kuiskasi salaisuutensa: ”Kuningas Midaalla on aasin korvat.” Sitten hän suuresti huojentuneena täytti kuopan hiekalla.

Jonkin ajan kuluttua paikalle kasvoi ryhmä kaisloja, ja siitä alkaen aina tuulen puhaltaessa hiljaa kaislojen lomassa ne kysyivät kuiskaten: ”Kuka on se jolla on aasin korvat?”

Ja hiljainen vastaus kuului: ”Kuningas Midas.”